

הצעה לפתרון בחינת הבגרות בספרות

סמל שאלון 904441

מועד קיץ תשע"ד 2015

הפתרון נכתב על ידי אבי הבר

מצוות מורי רשת החינוך אנקורי

המורים שפתרו את הבחינה מחכים לכם פה

www.ankori.co.il/ask

פרק ראשון - שירה

2. שירת ימי הביניים: "ראה שמש" / אבן גבירול

השיר הוא לכאורה שיר טבע, אך השורה האחרונה משנה את משמעותו. כשמסתבר שתמונת הטבע מתארת שקיעה הדרגתית, מובן שהשירה אינה אלא שיר קינה על מותו של יקותיאל, שהיה המצנט של המשורר. תיאורי הטבע משרתים את שיר הקינה ורומזים על משמעות השיר. השיר מתאר שקיעה, ובאותו בית השמש לובשת לבוש אדום "לבשה תולע למכסה". לבוש אדום – הוא לבוש המוצאים להורג. המשורר, מתאר את יקותיאל כשמש. הארץ ללא השמש נותרת ערומה ומפוחדת, היא מחפשת מכסה בצלו של הלילה. בבית הרביעי, מופיעה המילה קדר – "והשחק אזי קדר". המילה קדר היא בעלת כפל משמעות: "קדר" – שחור, ו"קדר" – עצוב. השמיים מתעצבים על מותו של יקותיאל.

3. שירת ימי הביניים: "לאטך דברי שירך" / אבן גבירול

השיר מתאר את הדבורה. הוא יוצר אסוציאציות לשירת דבורה. "לאיטך דברי שירך, דבורה". התפילה המרכזית היא תפילת "שמע", כאן הדבורה מאריכה את ה"אחד" שבתפילה ("שמע ישראל אדוני אלוהינו אדוני אחד"). אחד המשפטים המתארים את הדבורה הוא "לא מעוקצך ולא מדובשך". כאן, הדבורה נושאת דבש אך העוקץ שלה שנועד לפגוע באויבים הוא מר. הדבורה היא קטנה אך בעיני הדובר היא ציפור טהורה. בשיר מספר רב של אמצעים אומנותיים: האסוציאציה לתפילת שמע, המטאפורה – תיאור הדבורה כציפור טהורה.

4. שירי ביאליק: "הכניסיני תחת כנפיך" / חיים נחמן ביאליק

הבית הראשון בשיר "הכניסיני תחת כנפיך" מתאר את פניית הדובר אל דמות שבה הוא מחדיר את כל הערכים שהוא מאמין שישנם באהבה. דמות האהובה מתוארת גם אצל פסיכולוגים כדמות האל או דמות האלוהים. המשורר פונה אל הדמות הזו ומבקש ממנה "הכניסי תחת כנפיך". בשיר "לבדי" של ביאליק הוא מגדיר את השכינה כדמות בעלת כנפיים. בדמות האהובה הוא מוצא כמה מרכיבים: היסוד האדיפלי – בקשתו של הדובר "היי לי אם", ופניה ארוטית – הבקשה לאחות. במקור המקראי, הפנייה לאחות היא פנייה ארוטית ("בואי אחותי כלה"). הוא מבקש להניח את ראשו בחיקה. חיקה ישמש כקן תפילותיו הנידחות. תפילות, תקוות שהיו בו ונדחו. הוידוי של המשורר המופיע בבית השני, השלישי והרביעי, מתארים את ההסבר לפניה. את סיפור תפילותיו שנדחו. הבית השני עוסק בנעורים – הוא שואל "היכן נעורי?", ואילו הבית השלישי עוסק באהבה – ייסורי האהבה מדומים לייסורי הגיהנום שבה הנשמה נשרפת, או בלשונו "נפשי נשרפה בלהבה". הבית הרביעי מסכם את חווית דחיית התפילות. ביאליק ורבים אחרים האמינו בגורל שנכתב בכוכבים. כאן הוא אומר "הכוכבים רימו אותי, היה חלום אך גם הוא עבר, עתה אין לי כלום בעולם, אין לי דבר".

7. שירת המחצית הראשונה של המאה העשרים: "ירח" / נתן אלתרמן

המשורר מאניש את תמונות הטבע המרגשות אותו, כבר בשורה הראשונה הוא מעצב חוויה זו של האנשה כשהוא מגדיר את המראה הנושן כרגע של הולדת. העיר ניצבת מול חלונו, הדרך צופה אל ההלך, הירח כאילו תקוע בכידון הברוש, המים ניבטים אלינו ולא אנחנו אליהם. המשורר רואה את כל תמונות הטבע הללו כצעצועי האלוהים. "לעד לא תעקר ממנו אלוהים תוגת צעצועיך הגדולים".

8. שירת המחצית הראשונה של המאה העשרים: "עוד אבוא אל ספך" / נתן אלתרמן

תחושת הריחוק המובעת בבתים הראשון והשני מעוצבת ובאה לידי ביטוי בתיאורו של הדובר. אהבה, מתוארת תמיד כלהט. הדובר, לא מעז להיכנס לחדרה של הנאהבת הנמנעת אלא ניצב על סיפה. האהבה מתוארת כלהט האש, לכן שפתיו של האוהב אדומות, לוחטות. כאן הוא אומר "עוד אבוא אל ספך בשפתיים כבות". האוהב, מושיט ידיו אל האהובה ואילו כאן בתחושת הריחוק ידיו צונחות, אך הוא שואף לדבר עמה, להגיד לה את המילים הטובות שהוא מאמין שישנן עדיין. האוהב שואף להיות משענת לאהובתו. הדובר כאן, בחולשתו מתאר את ביתה כעני, חשוך ועצוב. את תחושת הריחוק הוא מביע בתיאור של מי שהוא מובל ל"אוטו דה פה". כאן הוא מתאר את חייו שכרעו בלי הגיע אליה והם הוסגרו לחוצות ולתוף, החברה לועגת לו (ב"אוטו דה פה" היו מובילים את הנידון כשלפניו מכים בתוף ומכריזים את דינו). הבית השלישי מתאר את חווית הקרבה. היא נוגעת בו כ"יד מבהיקה". המגע הזה פולח את מחשבותיו כמו זכר שנשכח. לה הוא מקריב את הדפיקות שבלב.

11. שירת המחצית השנייה של המאה העשרים: זהויות - שיר פטרויטי/ רוני סומק:

החלק הראשון של השיר, משורה אחת עד שבע, מתאר את החברה הישראלית שבה יש עירוב עדתי. המשורר משתמש בדימויי הרחוב לעדתיות. העיראקי הוא "עיראקי פיגימה", הרומני הוא "גנב". מכאן, בתו של המדבר העיראקי ואשתו הרומנייה היא ה"גנב מבגדאד". אמו החיה בארץ ממשיכה לחלום על הפרת והחידקל, ואילו אחותו שהתחתנה עם רוסי מכינה "פירושקי". החבר שלו, הוא מרוקאי – הכינוי למרוקאי הוא "מרוקאי סכין". כאן יוצר המספר עוד מבנה אירוני: החבר שלהם תוקע מזלג מפלדה אנגלית בדג שנולד בחופי נורבגיה. החלק השני של השיר בנוי על סיפור מגדל בבל. במגדל בבל רצו ליצור אחדות אחת ואילו כאן החברה הישראלית מורכבת מזהויות שונות, כולם מדומים למי שנאבק בטחנות הרוח. כאן יש אזכור של דון קישוט. החברה כולה מנסה להגיע אל הכוכבים.

12. שירת המחצית השנייה של המאה העשרים: זהויות "הדברות" / נידאא ח'ורי

נידאא ח'ורי היא משוררת ערבית. החברה הערבית הלאומית מקריבה את בניה זה דורות במלחמות השונות. בחברה הערבית קללה היא לגבר שיש לו בנות. הבנות לא נחשבות כלל. ומכאן ההסבר לדבריה של המשוררת "הכל בניגוד". היא פונה לאמה שלא תלד אותה בן זכר ומסבירה זאת "הזכרים בארצי בני עקדה יורדים למעמקי השכול". לכן היא מבקשת להיוולד כבת, ומוכנה להיות משרתת, שפחה, העיקר לא להיות בן זכר.

17. שירת המחצית השנייה של המאה העשרים: "טיטת הסכם לשלומים" / דן פגיס

דן פגיס התנגד להסכם השלומים. השיר שלפנינו היא טיטת ההסכם. הוא כאילו פונה אל הקהל שזכו בנס. הוא שולל את הקהל הזה ומכנה אותם טורדנים (רוב אלה שהצביעו בכנסת בעד הסכם השלומים לא היו בשואה. רבים שהיו בשואה, היו מעוניינים בהסכם שיועד להעשירם). בהסכם סעיפים – המשורר מציג בלשונו האירונית את סעיפי ההסכם תוך תיאור השואה. הצעקה תחזור לגרון, שיני הזהב שעוקרו יוחזרו ללסת, עשן המשרפות יחזור אל חלל העצמות. מכאן יוצר המשורר אזכור לחזון העצמות בספר יחזקאל, כאילו הנרצחים יקומו לתחיה. הציבור שהוא בעד הסכם השלומים ישב בסלון ויקרא את העיתון ויעקור מחזהו את הכוכב הצהוב שאפיין את היהודים בשואה.

פרק שני- סיפור קצר

19. סיפורים מאת עגנון: האדונית והרוכל / שי עגנון

בסיפור "האדונית והרוכל" ישנו מפגש בין שתי דמויות. שתי דמויות בעלות אופי שונה ואישיות שונה. יש להניח שדמותו של יוסף, הרוכל היהודי, היא הדמות המרכזית. במפגש הראשון בין יוסף להלנה, מוצגת הלנה כאנטישמית. הבעת האנטישמיות באה לידי ביטוי בשני משפטים, החוזרים בדבריה: "מה אתה רוצה יהודי?" בחברה הפולנית, השולטת באזור שבו חי עגנון, אין לפנות אל אדם – "מה אתה רוצה", אלא בגוף שלישי – "מה הוא רוצה". זוהי פניה מבזה. בחברה זו, המונח "יהודי" – מוגדר כשילי ומקביל לרמאי, גנב ונואף. גם הפניה השנייה שלה לאחר שהציע לה מסחורתו, "איני צריכה לא אותך ולא את סחורתך", "איני צריכה אותך" – רמיזה על החשיבה שהיהודי הוא נואף. לאחר שהצליח למכור לה סכין, הוא חוזר ושב אל ביתה משום שתעה ביער. הפעם, חל שינוי באישיותה. היא מסכימה להלינו ברפת שבביתה. לאחר שתיקן את גגה – היא מציעה לו מזון. כך הם מתקרבים לכדי יחס של אוהבים. אך לאורך היחסים ביניהם – יש עליות וירידות. עגנון מדמה אותם לגלים של ים. אהבה הבאה לידי ביטוי במונחים קניבליים וריחוק גם יחד. כך נמשכים יחסים אלו לאורך הסיפור. בסופו של הסיפור, כשרצה יוסף להגיד תפילת "שמע" יצא מן הבית, כיוון שבחדר היה צלב, והרחיק לכת. כאילו רצה לעזוב אותה.

כשהוא חוזר לחדרו הוא חש שהלנה בחדר, ולכן הוא ממחר להתפשט (יש לזה משמעות אחת – לא נאמר שבחוץ היה שלג). הוא מגלה שמיטתו נפרמה בסכין, הוא מוצא את הלנה על הרצפה כשהסכין שמכר לה תקוע ברגלה. הוא מרים אותה ומטפל בפציעה, בטיפול אוהב. נראה שגם היא אוהבת אותו. עזיבתו את חדרה, נראתה בעיניה כבגידה. היא שהכניסה את היהודי לביתה, התאהבה בו, והוא עזב את חדרה. אין ספק שהוא חשק בה, שאם לא כן, למה לא הפקירה פצועה, כשהרי היא רצתה לרוצחו (אין כאן מאבק בין נצרות ויהדות, יש כאן סיפור אהבה בין שתי קצוות בלתי אפשריים. האבטיפוס היהודי – יוסף, מול דמות אישה יפה – הלנה. הנושא היחידי היהודי בסיפור הוא רצונו להגיד תפילת שמע).

20. סיפורים עבריים: העיוורת / יעקב שטיינברג

הסיפור "העיוורת" של שטיינברג, בנוי כולו על תחושות של קיפוח. חנה העיוורת מודעת שאמה לא אומרת לה אמת, מקפחת אותה. היא חיה בתחושה של כישלון בשל עיוורונה. משום עיוורונה, היא חרדה כל הזמן, ובנוסף על כך – נאסר עליה לצאת מהבית, והיא לא יודעת למה. כשהיודים מתדפקים על חלון ביתם היא חשה בחרדה משום שאינה יודעת מה רצונם. כשבתה נפטרה היא חשה באכזבה ומנסה למנוע מהקברן לקחת את בתה. אך כשהיא שבה על העריסה ומגלה שהבת איננה – היא שומעת את צעדי בעלה. הבעל שכאילו נהנה מהמגפה וממותם של ילדים. היא רודפת אחריו, נתקלת באבן, ואז היא מגלה, לאכזבתה, שבעלה הוא הקברן. אכזבה זו מצטרפת לסדרת אכזבות קודמות: שהבעל אינו צעיר, שהבעל אינו עשיר, ושהוא גר בבית מרוחק מן העיירה היהודית ולכן ילדיו לא יודעים לדבר.

21. סיפור עברי מהמחצית השנייה של המאה העשרים: "אח קטן" / רונית מטלון:

בסיפור "האח הקטן", חוזר מוטיב הבית. בסיפור נמצאים שני בתים. בית הוריו של אבנר וניסו: הבית שנבנה בידי אבנר ובעזרת האם, בניגוד לרצונה של רחל, אשתו של אבנר, ובידיעה שהבניה היא לא חוקית. זהו יסוד הסיפור העיקרי. בעקבות הפניות להריסת הבית, אבנר מסתגר בבית, מאיים על השוטרים באקדח ויורה באוויר, אחד השוטרים יורה בו והורגו. הבית הראשון, שהוא הבית המרכזי בסיפור, הוא בית שיש בו סב, אם מאוד פעלתנית, אבנר, רחל אשתו וניסו הקטן. עם מותו של אבנר, ניסו הילד הקטן מנסה להציג את עצמו כגבר ורחל אומרת לו שהוא עדיין "אח קטן". הבית השני, שבו מצליח ניסו בדרך כלשהי לנסות להציג את כוחו וגבריותו, הוא במעברה של נוף ים. זהו בית עלוב בו יש קבוצה של צעירים המנסה לחגוג. ניסו, הנער הצעיר והחלש, מנסה להגן על נערה ומוכה. כך, הבית השני, מהווה מענה לבריחתו של ניסו כשאבנר נורה.

פרק שלישי - דרמה

23. טרגדיות של סופוקלס: "אנטיגונה" / סופוקלס

הגורם המרכזי שבגללו אנטיגונה וקראון לא הגיעו לפשרה ביניהם הוא אופיים של הגיבורים. שתי הדמויות הללו הן דמויות טרגיות, עקשנים, גאים, שחצנים, לא מוכנים לשמוע לדעה של אחר. רואים בכל דעה המנוגדת לדעתם – בגידה. אנטיגונה קוברת את אחיה בניגוד לחוק, לועגת לאחותה המעלה בפניה נימוקים הגיוניים שמתנגדים למעשה הקבורה. כשהיא נלכדת, היא לועגת למלך, לקראון, ולחוקיו. המקהלה רואה בה אישה גאה "אוי בת גאה לאב גאה, זרעם עיקש, אף היא אינה כופפת ראש". קראון מודע לחוק האלים המחייב קבורת כל מת. אך קראון איבד את יכולת השליטה העצמית, משום שבקרב שבו נהרגו פוליניקס ואתאוקלס, נהרג גם בנו הבכור מגראוס. קראון מרשים את אנטיגונה בבגידה כשהיא נלכדת. את השומרים הוא מאשים בקבלת שוחד. באופן זה הוא מאשים גם את הנביא טרסיאס. הוא לא מוכן לשמוע לדבר עצה, למרות שבנאומו הראשון אמר שיקשיב לדבר עצה. גם לעצת בנו הוא לא מוכן להקשיב. האיש הגאה הזה לועג לבנו ומכנה אותו "עבד אישה". שני אלו, הגאים, השחצנים, הדמויות הטראגיות – לא יכולים להגיע לפשרה. שניהם היו מגיעים לפשרה, אם קראון היה גמיש כשם שבנו הימון הציע לו (למשל העץ והאנייה), ואם אנטיגונה הייתה מקשיבה לדברי איסמנה, שניתחה את מצבם ("הן שתינו רק נשים ולא תצלח לגבר יד אישה לעד. ניסה עולו דומם, אף אם יכבד מאוד, ירצו למחול לי על חטאי שוכני עפרי").

29. מחזה מודרני: "מותו של סוכן" / ארתור מילר

היצירה "מותו של סוכן" של ארתור מילר מתארת התרחשות בתוך ביתו של וילי לואומן (משמעות השם – הזאב המוחלש) עם אשתו ושני בניו, ביף והפי, שבאים להתגורר בבית זמנית. ביף לא חי בבית הרבה שנים. הבית היה בעבר מקור לכוח ולגאווה. וילי התגאה בבניו ובמיוחד בביף, שהיה הטוב שבספורטאי בית הספר. המוצלח שבין המחזרים. רבות מבנות התיכון רצו בו. אביו היה צריך להזהירו לדעת במי לבחור לנשואים. הבית הזה נפגע קשות כשביף נכשל במתמטיקה, ויוצא לקבל עידוד מאביב ששהה באותה תקופה בבוסטון בבית המלון בו מתגורר האב. ביף לוכד את וילי עם אישה זרה לבושה בקומבינזון בלבד. מבנה הבית השמרני שבנה וילי בחינוכו את ילדיו נהרס. ביף בורח ולא מוצא את עצמו. כך שהבית בתקופה השנייה הוא יסוד הרסני. כשביף מגיע הביתה וילי נחלש ומפוטר מעבודתו, מתחנף ומתחנן למעבידיו ולא מצליח לקבל את עבודתו בחזרה. אנשי חברת הביטוח טוענים שהתאונות שאירעו למכוניתו של וילי היו ניסיונות התאבדות. מבנה הבית הפך לגורם הרסני ומחליש, והוא גם הגורם להתאבדותו של וילי.

פרק רביעי- רומן ונובלה

31. "הדבר" / אלבר קאמי

ביצירה "הדבר" ישנם כמה גיבורים הניצבים לפני רגעי האמת וברגעי מבחן. נציג את דמותם של רמבר, טארו ואותון השופט.

רמבר – עיתונאי צעיר, בן דמותו של אלבר קאמי, שהגיע לאוראן (עירו של אלבר קאמי) לחקור את בעיית הסניטציה בבתי הערבים (מדובר על אלג'יר שיש בה רוב מוסלמי ערבי ומיעוט שולט נוצרי – צרפתי). אלבר היה קומוניסט, הוא לחם בבריגדה הבינלאומית בצרפת לצד המנוצחים. הסגר על העיר יוצר לו בעיה נפשית קשה, אין לו שום עניין בעיר והוא רוצה לחזור לאהובתו. הוא מבקש מרייה הרופא לתת לו אישור שהוא בריא, שהוא אינו נגוע בדבר, ורייה מסרב, שהרי יכול הוא להידבק בדבר עד צאתו משערי העיר. בעזרת המבריחים הספרדים ניתנת לו אפשרות לצאת את העיר. בשלב זה, הוא מגיע לרגע האמת שלו, למקרה המבחן שלו, שהוא מחליט שלא יוכל להיראות בפני אהובתו אם יעזוב את העיר, והוא מצטרף אל המתנדבים למלחמה בדבר.

טארו – דמות של אידיאליסט קומוניסט שנפגע מדרכי החשיבה של אביו. אביו היה איש קטן שתחביבו היה שליטה ברשת הרכבות. איש קטן זה שופט היה. טארו נפגע ממנו כשראה אותו גוזר גזר דין מוות על עבריין שהוא, טארו, הזדהה איתו. מאז הצטרף אל תנועות הנאבקות למען הצדק. רגע האמת שלו היה כשגילה שגם הם הורגים. טארו מצטט את דברי לנין בתיאורו של העולם החדש. לנין מודע להריגה, טארו לא מוכן לקבל אותה. הוא נפגע קשות כשראה את הכוחות אליהם הצטרף מוציאים להורג אדם. טארו מצטרף אל המתנדבים למלחמה בדבר.

אותון השופט – אותון מקבל את ההנחה שגזר הדין הוא מעל הצדק. לכן הוא מצדיק את דרכו של הנזיר הישועי פנלו, שרואה בדבר עונש מוצדק (בדומה לרב עובדיה שהסביר את השואה כעונש על חטאי עבר). קוטאר העבריין, רואה בו ובחשיבתו את הסמל לאסון. רגעי האמת של אותון באו כשבנו הצעיר חלה בדבר. ליד מיטתו של הילד, ניצבים כל גיבורי העלילה. זהו רגע האמת והשינוי שחל בחלק מהגיבורים – בפנלו הנזיר הישועי שקשה לו שלחסביר את העונש ואת מותו של ילד קטן. אותון מצטרף אל הנאבקים בדבר.

34. "הזקן והים" / ארנסט המינגוויי

סנטיאגו הזקן הצליח ללכוד בחכתו דג ענק. הוא קושר את כל חוטי הניילון ומאפשר לדג למשוך אותו אל מעמקי הים. כאן, ישנה תחרות, שבה הדג או הדייג יוחלשו. סנטיאגו לא מצויד במזון ומים. הוא נאלץ לאכול בשר דגים חי ולא מתובל (אחד ממאפייני הסיפור הזה הוא הרצון ללמד. סנטיאגו מזכיר לעצמו להגיד למנולין, יד קטנה, להצטייד בתבלינים). דג הענק הזה גורר את סנטיאגו אל קצה הים. השלב שבו סנטיאגו יכול להתגבר על הדג הוא כשהדג איבד את סבלנותו והוא מנסה לתקוף את הסירה. ברגע שהדג עושה זאת יש לסנטיאגו עדיפות. התמונה המתוארת כאן, היא תמונת השלב העיקרי של המאבק, כשחוטי הדיג גוררים את הסירה אל מעמקי הים. סנטיאגו קושר את החכה על כתפו, חש שהדם מפסיק לזרום לידיו. זהו שלב המאבק המתואר כאן. סנטיאגו

מעריץ את כוחו של הדג. הוא מוכן אפילו למות. דבריו אלה של סנטיאגו, מאירים את דמותו של הזקן. כשמשמעות הדיג היא לא דיג לצרכי כלכלה, אלא כדי להוכיח את יכולתו של הזקן להיאבק בחיים. הקוראים מגלים שהדג הוא דג ענק רק בסופה של היצירה, כששלד הדג, שנטרף על ידי הכרישים, נמצא ליד החוף והדייגים מודדים את אורכו ואומרים שמעולם לא ראו דג ארוך יותר.

35. "הדבר" / אלבר קאמי

קיימים ניגודים בהשקפות עולם של הגיבורים ביצירה ובמיוחד בין פנלו הנזיר הישועי לבין רייה הרופא. הנזיר הישועי בנאומו הראשון מצדיק את הדבר, קורא לאנשים לנסות להידבק בדבר כי רק כך ידעו אם הם חוטאים או לא. הוא רואה בדבר את יד האלוהים. כנגדו, הרופא רייה מאמין בדבר אחד – שאדם חייב להגן על נפשו ועל בריאותו. הוא לא מוכן לקבל עולם כזה המנוהל על ידי הריגה, על ידי מוות, וכל עוד הוא חי – הוא יאבק בו. בפנלו חל שינוי כשהוא ניצב ליד מיטת אותו הצעיר. זו הפעם הראשונה שראה אדם גוסס. ילד שאין כל הצדקה להריגתו. פנלו מחפש את הגבורה, מחפש את דרך הביניים. דבריו בנאום השני גורמים לרבים לחשוב שאיבד את אמונתו.

פרק חמישי- שיר שלא נלמד

36. איש עם פלאפון/ ינאי ישראלי

א. אנשים מבוגרים לא מסתדרים עם המכשירים הסלולריים המודרניים. הם רוכשים אותם משום הרצון להיות שייך. המבוגרים מנותקים מלשון הנוער. לשון שהיא לשון של קיצורים, של דימויים לא מובנים ולעיתים בעלי פרשנות שונה על ידי הנוער והמבוגרים (למשל המונח "חבל על הזמן" – שבלשון המבוגר משמעותו – בזבוז של זמן ובלשון הנוער משמעותו – הטוב ביותר). הטלפון בידי המבוגר המתואר מאפשר לו להיראות זמין. בטלפון יש ריבוי של זיכרונות אך המבוגר אינו יודע להשתמש בהם. לכן, המשורר יוצר כאן דימוי ניגודי. אצבעותיו של המבוגר עוברות על הזיכרון כמו על גוף של אישה. זוהי חוויה ארוטית. אך בניגוד לזה, הוא מדמה את תנועת המבוגר לנגינה על נבל קרוע. המבוגר מחפש לעצמו משמעות. מספר אמצעים רטוריים מבליטים רעיון זה:

- ריבוי של אנאפורות ("הוא לא אומר סלולרי", "הוא גם לא אומר", "הוא לא שמע", "הוא מחזיק"...)
- המסגרת – השורה הרביעית חוזרת לקראת סוף השיר.
- דימוי מחשבותיו כמוזיקה – דימוי המשחק בזיכרון כמו נגינה בגוף של אישה או כמו נגינה בנבל קרוע.

ב. התקשורת בחברה המודרנית – הפלאפונים, המכשירים הסלולריים, כשם שהם גורמים ליצירת קשר חדש בין אנשים, הם גם גורמים לניתוק חברתי. כך, נוצר מצב שאם יש לך פלאפון חדש אתה שייך לחברה, ואם הפלאפון שלך ישן או שאתה לא יודע איך להשתמש בו – אתה מנותק מהחברה, מהשפה החדשה ואתה לא מוצא את שאתה צריך. למרות שלכאורה הכול נמצא בפלאפון.